

* * *

Має ж бути щось, на що спираєшся. Там, у закамарках душі. Щось, що стає пристанню. Якорем. Опертям в непрості часи. Тоді, коли довкола все плавиться, руйнується, гине, темнить. Щось, що поза всякими системами, зрадами, підлостями, війнами, холодами. Щось, що світить лише тобі.

Має ж бути щось, чим дихаєш. Коли немає сил дихати. Коли ні сил, ні натхнення. Нічого.

Має ж бути щось. Там, у закамарках душі. Навіть, коли вона зболена, розбита, вимучена. Знесилена. Навіть, коли там пустота.

Має ж бути щось, що тримає.

* * *

Горнися до Людей. Життедайних. Життерадісних. Життєствєрдних. Це зараз так важливо. Так необхідно.

Горнися до тих, хто дбає про чистоту серця та помислів. Горнися до тих, хто черпає силу зі Світла, з благих джерел.

Горнися до тих, хто приймає смерть, але більше любить Життя. Більше вірить у Життя.

Горнися до тих, чия Віра міцніша твоєї, а сила Духу торкається і тебе.

Горнися до Людей. Тих, хто вміє виринати з-під лавин випробувань і залишається вірним собі. Тільки так виринеш і ти.

* * *

Проростати
у серцях у вітрах у тілі
у степах у думках на ділі

Проростати з попелу сміло
до небес
до чудес
до сили

Проростати
словами стежками снами
поколіннями і синами
Проростати сповна
із чекань
із торкань
із дна

Проростати
в світі там де ти — у вічність
пізнавати відчути із тисяч

Проростати голосно тихо
для життя
для буття
на вітіху

* * *

Не відкладати життя на потім,
все, що вкривалось сумнівом доти,
бути молитвою, бути тілом,
битвою бути, чеканням, тилом,
осінню бути, дощем, грозою,
радістю, сенсом чи просто собою,
прозою бути, квітами, кавою,
серцем, турботою і державою,
зустріччю бути, бути прощанням,
ризиком, покликом, навіть повстанням,
книгою, смаком, вірою в себе,
снами, відвертістю, певністю тебе,
бути розмовою, поглядом, тишею,
дихати, дихати і не залишити,
жодного шансу себе збороти —

не відкладати життя на потім!

* * *

Встигнути зловити миті, які розтікаються.
Випурхують із-під пальців. Розмиваються
часом. Обриваються кулями. Затихають за голосами
інших.

Миті, які відчуваються по-різному. Любов'ю чи болем.
Вловлювати не тільки ті, що зцілюють, наповнюють,
окриляють.
А й ті, що болять. Не уникати їх. Не втікати. Не
ховатись.

Бо так малюється життя. Різними фарбами й різними
нотами. В них народжуєшся Ти. Десь радісно, десь
зболено. В них сильнішаєш. В них оживаєш. В них
пізнаєш глибини душі. В них створюєш себе і навколо
себе. В них світлієш.

Встигнути.

Бо як миті твої закінчатся — чи закінчишся ти?

* * *

Життя завжди перемагає там, де вже слова безсилі.
Життя перемагає там, де віра торкається душі.
Життя перемагає там, де щоранку сходить сонце.
Життя перемагає, де міцнішає тил. Де молитва торкається
небес. Де обійми не просто формальність.
Життя перемагає там, де є надія. Де світло — це не тільки
про фізику, а про глибину душі.
Життя перемагає там, де лине пісня. Переможна.
Натхненна чи навіть тужлива.

Життя перемагає. Життя ЗАВЖДИ перемагає.